

דף צג.

עין משפט א.

או"ח סימן תרל פ"ה ח

ט. סיכך על גבי אכסדרה שהיא שני כתלים ומקצתה מקורה על שני הכתלים, וסמוך לקירוי עד הקצה האחרון סיכך בסכך, אם יש לה פצימין בין שנראים מבחוץ ^ק או נראים מבפנים כשרה. ופצימין היינו עמודים בולטין תחת הקירוי אחד לכאן ואחד לכאן, שאז אמרינן פי תקרה ^ר של האכסדרה שהוא הקירוי יורד וסותם ונמצא לסוכה דופן שלישית.

הגה: ואין לעשות סוכה בכה"ג שיש אחרים חולקים דאפי' ע"י פצימין לא אמרינן פי תקרה יורד וסותם.

עין משפט ג.

יו"ד סימן רצז פ"ה כב

כב. היה בין שני המינים בור או ניר או גפה (פירוש גדר אבנים סדורות זו על גב זו בלא טיט) או דרך או גדר שהוא גבוה עשרה טפחים (או חריץ שהוא עמוק עשרה טפחים) ורחב ארבעה או אילן שהוא מיסך על הארץ או סלע שהוא גבוה ^י טפחים ורחב ארבעה, ה"ז מותר לסמוך לצד א' מאלו, והמין האחר לצד השני, הואיל ואחד מכל אלו מבדיל ביניהם הרי הם נראים מובדלים זה מזה. בד"א שצריך הרחקה או דבר המבדיל, כשזרע בתוך שדהו. אבל אם היתה שדהו זרועה חטים, מותר לחבירו לזרוע בצדה שעורים, שנאמר: שדך לא תזרע כלאים אין האיסור אלא כשיזרע שדהו כלאים, שלא נאמר: הארץ לא תזרע כלאים. ולא עוד, אלא אפילו זרע בתוך שדהו שעורים סמוך לחטים, ומשך זרע שעורים עד שסמכו לשדה חבירו שהיא זרועה שעורים, הרי זה מותר, מפני

ק. דהפצימין אינם למחיצת הסוכה רק שע"ז אנו אומרים פי תקרה יורד וסותם, וע"כ אין הבדל אם נראים מבחוץ או מבפנים.

ר. ולדעת המ"א לא אמרינן פי תקרה יורד וסותם רק כשהקירוי רחב ד' טפחים אבל בפחות מזה לא אמרינן יורד וסותם. ועיין במ"ב אות מ'. אבל הב"ח כתב דדי ברוחב טפח, ואין להקל. כה"ח אות נ"ד-נ"ו.

שנראו השעורים שבתוך שדהו שהם סוף שדה חבירו.

עין משפט ד. יו"ד סימן רצו (כלאי הכרם) פעיף מב

מב. כרם שחרב באמצעו ונשאר שלם מכל סביביו, אם יש בקרחת שבאמצע ט"ז אמה ה"ז מרחיק מעיקרי הגפנים ארבע אמות לכל רוח וזורע באמצע הקרחת, ואם אין בה ט"ז אמה הרי זה לא יביא זרע לשם, ואם הביא הואיל והרחיק ד' אמות לכל רוח מהגפנים של כרם הרי זה לא קידש.

עין משפט ה. יו"ד סימן רצו (כלאי הכרם) פעיף מג

מג. וכן מקום שנשאר פנוי בלא גפנים בין סוף הכרם ובין הגדר שלו והוא הנקרא מחול הכרם^ש, אם יש בו י"ב אמה מרחיק מהגפנים ד' אמות וזורע את השאר, היו בה פחות מי"ב אמה לא יביא זרע לשם, ואם הביא הואיל והרחיק ד' אמות הרי זה לא קידש, במה דברים אמורים בכרם גדול אבל בקטן אין לו מחול אלא מרחיק ארבע אמות מסוף הגפנים וזורע עד הגדר, וכן כרם גדול שהיה בין כל שורה ושורה שמונה אמות או יותר אין לו מחול.

עין משפט וז. אור"ח סימן שם פעיף ג

ג. ד. היו שלשה והקיפו^ח כל אחד לעצמו סמוכים זה לזה, ועירבו יחד, אם החיצונים רחבים והאמצעי צר וארוך שנמצא פרוץ במילואו לחיצונים, והחיצונים יש להם גיפופים עודפים עליו מכל צד, נותנים

ש. כלומר שדרך הבעלים למחול ולעזוב אותו בלא גפנים, וכתב הט"ז הטעם בזה דבעינן י"ב אמה לפי שד' אמות שייכים לעבודת הכרם, וד' אמות שאצל הכרם שייכים לכותל שמניחים שם כדי לילך שם ולהחזיק הכותל ע"י הליכה, ע"כ צריך שיהיה ד' אמות נוספים למקום חשוב לזרע, והא דלא בעינן ח' אמות בנתיים כדלעיל, לפי שאין כאן גפנים רק מצד אחד.

ת. במחיצה גרועה שתי בלא ערב או להיפך ע"י לבוד.

להם כל צרכם באמצעי אפי' הוא גדול הרבה ^א, שאנו רואים ^ב כאלו כולם דרים בתוכו והרי יש שלשה ביחד, וגם החיצונים נותנים להם כל צרכם כיון שנעשו שיירא באמצע, והחיצונים הם כחצר לאמצעי.

וי"א ^ג דהחיצונים אינם מותרים אלא עד סאתים, ואם אחד מהם הקיף יותר מסאתים במחיצות גרועות גם באמצעי אסור ^ד שהרי הוא פרוץ במלואו למקום האסור.

ה. אם החיצונים פרוצים במלואם לאמצעי, והאמצעי יש לו גיפופים מכל צד, וישנו יחיד בכל אחד, אין נותנים לכל אחד אלא בית סאתים ^ה, ואם אחד מן החיצונים הוא יותר מסאתים הוא לבדו אסור ^ו. ואם האמצעי הוא יותר מסאתים גם החיצונים אסורים ^ז, שהרי הם פרוצים למקום אסור, אבל אם ישנו אחד בכל אחד מהחיצונים ושנים באמצעי, או שנים בכל אחד מהחיצונים ואחד באמצעי, נותנים לשני החיצונים כל צרכן שמחשיבים כל מה שיש באמצעי כאילו הוא בחיצונים.

ו. במה דברים אמורים שאינם פתוחים זה לזה יותר מעשר אמות אבל ביותר מעשר הוה פרצה וגם המגופפין אסורים.

ז. אם אחד בכל אחד מהחיצונים ושנים באמצעי שנותנים לחיצונים כל צרכן, כל זה כשכתלי הקטנה נכנסים לגדולה ^ח, וכשכתלי הקטנה

א. יותר מבית סאתים.

ב. שהרי אין מחיצה לחצוץ בינו לבינם כיון שנפרץ להם במלואו.

ג. והלכה כסתמא בשו"ע אך לכתחלה אין להקל, מ"ב אות ט"ו.

ד. אבל החיצון השני מותר שאינו פרוץ במלואו לאמצע, מ"ב אות י"ז.

ה. אף שהאמצעי יכול להצטרף עם כל אחד מהחיצונים מ"מ אין בכל אחד מהם גם אחרי צירוף אלא שנים ולא שלשה, מ"ב אות י"ט.

ו. ולא האמצעי, שהרי הוא מגופף ואינו פרוץ לו, וכ"ש החיצון השני שהוא רחוק ממנו, שם אות כ'.

ז. פי' עם כל אחד מהחיצונים, אבל האמצעי אין נותנים לו אלא סאתים, וכל זה לדעת הי"א אבל לדעה ראשונה בשו"ע והיא עיקר מותר באמצעי כל צרכו דהוא כחצר לחיצונית. מ"ב אות כ"ב.

ח. עיין בשו"ע ובמ"ב אות כ"ד-כ"ט.

שנכנסו לגדולה הם מופלגים ג' טפחים מכתלי אורך הגדולה.

דף צג:

עין משפט א.

או"ח סימן שסב פעיף ב

ב. ג. תל גבוה חמשה טפחים ועשה עליו מחיצה חמשה שבזה השלימו לעשרה ט, מותר לטלטל בתוכו דחשיבה מחיצה.

או"ח סימן שעב פעיף ו

ו. ז. בית שבין שתי חצירות והוא פתוח לשתייהן, וערב עם שתייהן, אבל החצירות לא ערכו זו עם זו, אין לטלטל כלים ששבתו בבתים י מחצר לחצר ע"י הבית שבניהם.

ח. א. אם היה בין שתי החצירות כותל גבוה עשרה טפחים כ, או שהיה קרקעיתה של אחת החצירות גבוה משל חברתה חמשה טפחים, ועשו עליה מחיצה ה' טפחים כדי להשלימה לעשרה, אינם יכולים לערב יחד.

ט. ו. היה הכותל שבין שתי החצירות גבוה עשרה שאינם יכולים לערב יחד, והיו פירות בראש הכותל, בני שתי החצירות יכולים להורידם לחצר וכן להעלות ל פירות ששבתו בחצר ולהורידם מהכותל לחצר האחרת, בין שהכותל רחב ד' טפחים או אינו רחב מ. אבל פירות ששבתו

ט. עירובין צ"ג, וה"ה חריץ עמוק חמשה ועשה לו מחיצה ה' דהוי מחיצה לטלטל בתוכו והוי כרה"י.

י. אף שכלים ששבתו בבית האמצעי מותר לטלטל לשתי החצרות, וכן מהבתים שבשתי החצרות אליו, מ"מ מהבתים שבחצר זה לחצר השניה ע"י הבית האמצעי אסור, שהרי החצרות לא ערכו יחד.

י. ודוקא שהערוב שעשו לא הניחו אותו בבית האמצעי אבל בהניחו בבית האמצעי נעשו כלם משותפין בכל, מ"ב אות מ'.

כ. ואין נפ"מ אם הכותל רחב ד' או לא. מ"ב או מ"א.

ל. דגגין וחצרות רשות אחת הן וראש הכותל כאן לא גרע מגג ודוקא לחצרות אבל לא לבתים אם הוא רחב ד'. מ"ב אות מ"ה. ובין שערכו כל אחת לעצמה או לא ערכו כלל דכל החצרות רשות אחת הן וכמו בסעיף א'.

מ. אם הוא רחב ד' מקום חשוב ואינו בטל לגבי שתי החצרות, וע"כ אסור להעלות עליו מן הבתים וגם לא להוריד ממנו אל הבתים.

בבתים אם הכותל הוא רחב ד"ט אסור להעלותם עליו ולא להורידם ממנו, ואם אינו רחב ד"ט מותר דזה מקום פטור.

י. אם היה הכותל גבוה לאחת החצרות עשרה, ולשניה אינו גבוה עשרה, חצר שאינו גבוה לו עשרה מותר להשתמש בו אפי' בכלים ששבתו בבתים^נ, והחצר השניה שגבוה לה הכותל עשרה אסור לה להשתמש בכותל אפי' בכלים ששבתו בחצר^ס, ובלבד שיהיה הכותל רחב ד"ט, אבל אם אינו רחב ד' מותר לשתייהן להשתמש אפי' בכלים מן הבתים ואפי' ערבה כל אחת לעצמה משום דהוי מקום פטור.

נ. והיינו בערבה לעצמה, דאל"כ אסור לה מבית לחצר וכ"ש למחיצה, מ"ב אות נ'.
ס. כיון שלחבירו מותר מבית למחיצה זו הוי כחצרו, ואם ישתמש גם במחיצה ויהיה רשות לשניהם יאסר לראשון להוציא מבית למחיצה כיון שערכו כל אחד לעצמו, וע"כ נותנים התשמיש לזה שנוח לו התשמיש יותר והשני אסור, מ"ב אות נ"ב.